

и очи се отрониха двѣ бистри сълзи. Тя въздъхна и вълнувайки се продължи: „Почти всѣка нощъ сънувамъ себе си такава, каквато бѣхъ прѣди. Една сутрина се събудихъ и почувствувахъ изгрѣващето слънце и сѣкашъ видѣхъ нѣщо като червена пара, която се обърна въ много искрици, подобно на онѣзи що излизатъ отъ щракането на кремъкъ. Азъ се много зарадвахъ и помислихъ, че отново ще прогледамъ, но... А колко ми се иска пакъ да видя свѣтлината на ясното слънце! Ахъ! Колко е ужасно постоянно да се събуждашъ въ мракъ!“.

При тѣзи думи тя горко зариде оплаквайки своето нещастие. Господинътъ се помъчи да я успокои, като ѝ казваше: „Но твоитѣ очи сж хубави като въ свѣжо утро оросенитѣ теменужки. И сега тѣ сж толкова красиви, както сж били нѣкога. Не губи надежда!“

Въ този моментъ при тѣхъ дойде очакваната госпожица, Той ѝ разказа всичко. Годеницата му трогната отъ дълбочината на душата, се приближи до слѣпата и я цѣлуна по горѣшитѣ страни, като ѝ истри сълзитѣ.

— „Утѣши се, мило дѣте, ти ще ми бждешъ отъ днесъ вече за сестра. Азъ прѣди година изгубихъ своята сестричка, като тебе, а толкова много я обичахъ!“.

— „Но азъ имамъ старъ дѣдо и нѣма да се раздѣля отъ него. Никого не обичамъ както него и малката ни градинка“.

— „О, наивно дѣте, нима азъ искамъ да напуснешъ своя дѣдо, или ще желая да оставишъ градинката съ тѣй обичнитѣ си цвѣтенца! Не... люби ги колко щѣшъ! Този, който обича цвѣтята, той не може да не обича и хората!“.

— „Колко сте добра, госпожице! Макаръ моитѣ очи сж затворени въ душата ми, ала тя добръ вижда. Азъ искамъ по-добръ да видя твоето лице и това милостиво сърце. Позволи ми да попипамъ коситѣ ти. Дѣдо ми каза, че това портретче на медалиончето било на ангелче. То много напомняло умрѣлата ми майка. Нѣкои намиратъ малко прилика въ мене. Но